

jok življenja — — — Okleniva se, tovariš, kako sva majhna, kako sva nična v svoji rodni hiši! . . . Kako sva mogočna! Zemlji in solncu sva brata in vsem brezbrojnim zvezdam, v nebesnih meglah nam je tekla skupna zibel!

Sedaj pa lahko noč! Jutri pa, ko bode zahajalo solnce, pridi zopet sem na obrežje in sedi k meni! Pa bodeva govorila o življenju po tujih svetovih in iskala človeka po vesoljstvu. Izprehajala se bodeva po sedmerih zemeljskih sesticah in po svetovih, ki jim sijejo mnogotera, vijoličasta, rdeča in zelena solnca. Spoznavajoč prirodo, postaneva deležna njene neskončnosti!

Po noči žalost gre z menoj . . .

Po noči žalost gre z menoj	In jaz poslavljam se od nje
v poljano širno, v božji mir,	v križpotu razsvetljenih cest.
pozdravlja naju temni les	krog naju rože govore,
in kaže pota netopir.	nad nama glorijska je zvezd.

Te rože solncu zamolče,
kar v noči si šepečejo,
le zvezde jih poslušajo . . .
poslušajo, trepečejo. —

Vida.

Noč . . .

Sredi meglene ravnine	Tiho, samotno v poljani
vrbe samotne sanjajo;	potok pod ledom spi . . .
nad oledenelim potokom	Vse je umrlo, kar cvetelo
snežne vrhove klanjajo.	nekedanje je dni . . .

Vse je umrlo, dekle,
kar je cvetelo nekoč;
nad ljubeznijo mrtvo
zgrinja črna se noč! . . .

Borisov.

„Torej me ljubi, pa ne misli na druge reči!“

Poljubila ga je in potem sta se dolgo razgovarjala o nevažnih rečeh. Ali Veljko se je silil. Bil je prepričan, da je njegova ljubosumnost popolnoma neopravičena, a vendar se ni mogel iznebiti neke tuge, kateri sam ni vedel vzroka.

Drugo jutro je bilo morje nemirno. Od juga je pihal topel, neprijeten veter. Slavka je vprašala Veljka, ali je že pameten. On je samo pokimal. Bil je slabe volje. Nekaj ga je dražilo, a sam ni vedel kaj.

Slavko je njegovo ponašanje užalilo. „Čakaj!“ si je mislila. „Sedaj te pa nalašč podražim. Saj zaslužiš.“

Kadar je srečala kapitana, se mu je prijazno nasmehnila, ako je bil Veljko blizu. Ubogi mož je trpel že grozne muke in tisto staro, divje čuvstvo se je že oglašalo.

Opoldne je prvi poročnik naznanil, da je bolan. Zdravnik je potrdil, da je jako slab in da ne more opravljati službe. Bilo je kakor začarano: ob treh popoldne je moral tudi drugi poročnik leči; glava mu je gorela in mrzlica ga je tresla. Kapitan je zdvajal, kaj naj počne. Ravno sedaj, ko potrebuje vsakega moža . . . Veljko je vprašal zdravnika, ali je bolezen častnikov nevarna. Zdravnik je odgovoril, da ni, vendar bosta oba nekaj dni nesposobna za službo. Tedaj je Veljko naznanil kapitanu, da hoče toliko časa opravljati službo na ladji. Kapitan je bil zadovoljen.

Veljko je upal, da ga služba ozdravi. Prežene mu vsaj tiste bedaste misli, ki ga mučijo . . . gotovo brez povoda.

(Konec prih.)

N o č.

S tihimi perotni spela
noč je na zemljo
in v vesoljni svet vprla
je tajinstveno oko.

V dušah gledala odprtih
je krepost in greh,
zrla srečo je — ljubezen,
solze v žalostnih očeh.

Nje oko je plulo dalje
k bogatinom v grad . . .
plulo v siromašne kočice,
kjer stanuje glad . . .

In tesneje s temnim plaščem
noč ovila je zemljo,
drugim da očem zakrila,
kar je zrlo nje oko. —

Kristina.